

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: N. L. L., narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-123579-4/SO-2024 ze dne 27. 9. 2024

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-123579-4/SO-2024, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 7. 2024, č. j. OAM-23778-13/ZM-2024, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2024 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) podle § 46 odst. 6 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žalobcovu žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť jeho pobyt na území není v zájmu České republiky.

2. Žalobcovu odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 9. 2024 zamítl.

Žaloba

3. V žalobě žalobce uvedl, že na území České republiky přicestoval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které spočívá v absolvování jazykové přípravy a následném vysokoškolském studiu. Po příjezdu do České republiky začal plnit účel svého pobytu, neboť započal se studiem v rámci jazykové přípravy a ve svém studiu pokračuje doposud. Po jeho úspěšném absolvování hodlá zahájit vysokoškolské studium. Sdělil, že plánuje na území České republiky setrvat a plánuje v budoucnu usilovat o vydání povolení k trvalému pobytu. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se však doba studia do doby nepřetržitého pobytu za účelem získání povolení k trvalému pobytu započítává pouze jednou polovinou. Musel by tak na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia setrvat deset let. Při realizaci dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání postačuje pět let. Zdůraznil, že v případě vydání zaměstnanecké karty nehodlá své studium ukončit, avšak ani nehodlá studovat deset let. Žalobce poznamenal, že během studia by mohl splnit podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území. Pobyt na území je navíc pro něj a jeho rodinu finančně velmi náročný. Příjmy z brigád nemohou náklady na jeho pobyt a studium pokrýt. Z těchto důvodů žádal o zaměstnaneckou kartu, která jeho další studium nijak neomezuje. Budoucí zaměstnavatel je s jeho situací srozuměn a pracovní doba by byla nastavena tak, aby mohl řádně studovat. Uvedl, že v průběhu řízení se jej správní orgány nedotázaly na motivaci pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Správní orgány k jeho úmyslům nic nezjišťovaly, nevyslechly jej ani jeho zaměstnavatele. Žalobce měl proto za to, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav a své závěry založily na domněnkách, které nemají oporu ve spisové dokumentaci.
4. Žalobce podotkl, že na území České republiky pobývá od června 2023. Následně podal žádost o změnu účelu pobytu na zaměstnání. Konstatoval, že takovou změnu zákon nepodmiňuje plynutím doby jako v případě jiných účelů pobytu. Z toho důvodu není podstatné, jak dlouho po příjezdu žádost podal. Namítl, že správní orgány nedovoleně rozšířily negativní podmínky nad rámec zákona, a jejich závěr je navíc nepřezkoumatelný, protože není zřejmé, jaká doba by byla akceptována jako dostatečná. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by neplnil účel svého pobytu, neboť své studijní povinnosti plní.
5. Podle žalobce správní orgány pochybily, pokud na základě Programu klíčový a vědecký personál a nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádosti o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“) dovodily, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Zmíněný program a nařízení vlády se totiž na něj nevztahují, neboť jsou určeny pouze pro žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví, nikoli pro žádosti o změnu účelu pobytu, které jsou upraveny samostatně a podávány na území České republiky. Dodal, že zájem České republiky vyložily správní orgány nesprávně, neboť nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nevymezuje okruh svých adresátů na základě jejich státní příslušnosti, ale jednotlivými zastupitelskými úřady, resp. jejich obvodem. Ve smyslu § 169g odst. 1 zákona o pobytu cizinců je okruh takovýchto žadatelů vymezen nikoli pouze z hlediska jejich státní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušnosti, ale i z hlediska povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. To znamená, že místní příslušnost velvyslanectví, a tedy i případná kvóta stanovená nařízením vlády, je založena jak státní příslušností státu v obvodu velvyslanectví, tak i povolením k dlouhodobému či trvalému pobytu na území, které obstarává dané velvyslanectví. Vietnamští občané, kteří dlouhodobě či trvale pobývají v zahraničí, tedy mohou podat žádost v zemi, v níž pobývají, a to bez omezení kvótami stanovenými pro Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Žalobce podotkl, že přístup naznačený správními orgány, tedy nepřijímat vietnamské státní příslušníky na nekvalifikovanou práci, by byl hrubě diskriminační.

6. Rozhodnutí správních orgánů žalobce označil za nepřezkoumatelná pro nedostatek ve výkladu neurčitého právního pojmu „zájem České republiky“. Namítal, že rozhodnutí neobsahují žádné úvahy o tom, co je zájem České republiky. Správní orgán prvního stupně tento pojem nijak nevyložil, pouze odkázal na nařízení vlády. Žalobce dodal, že shodnou námitku uplatnil v odvolání, ale žalovaný se s ní nevypořádal a pouze zopakoval odkazy na nařízení vlády.
7. Žalobce dále namítal porušení rovnosti před zákonem a zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně. Zástupkyni žalobce je totiž známo, že správní orgán prvního stupně po celou dobu platnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dosud běžně vydával zaměstnanecké karty občanům Vietnamu, kteří na území České republiky pobývali na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalovaný neodůvodnil, co jej vedlo ke změně správní praxe, a tedy není postaveno najisto, na jaké případy tato změna postupu dopadá a na jaké nikoli. Taková situace podle názoru žalobce otevírá prostor pro libovůli správního orgánu.
8. Na podporu své argumentace žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 19. 4. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkázal na část důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb., podle které jsou v nastavení kvót v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu. Dodal, že zájem České republiky na pracovní migraci z Vietnamu je z důvodu minimalizace bezpečnostních rizik plynoucích z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly omezen na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených. Dále poznamenal, že v případech, kdy jsou stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků z dané země a akceptovat postup žalobce a dalších osob jednajících stejně, spočívající v podání žádosti o změnu účelu pobytu krátce po příjezdu na území České republiky. Žalovaný měl za to, že žalobce nenaplnil cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci. Pobyt žalobce nebyl nežádoucí od počátku, stal se jím až poté, kdy žalobce projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě nežádoucí nekvalifikovanou práci. Podle žalovaného úmysl žalobce neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. K námitce týkající se potřebné doby setrvání na území České republiky pro získání trvalého pobytu žalovaný sdělil, že v řízení o dlouhodobém pobytu cizince nelze kalkulovat s vidinou získání trvalého pobytu a bez ohledu na splnění dalších zákonných podmínek pobytové oprávnění udělit. Podotkl, že cizinec, který vstoupí na území za účelem studia, se má věnovat primárně tomuto studiu, a nikoli zaměstnání, které může být pouze činností vedlejší. Žalovaný dále uvedl, že žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia předložil doklad o dispozici s dostatečnými finančními prostředky, jinak by mu pobyt nebyl povolen. Konstatoval, že se dostatečně zabýval pobytovou historií žalobce, plněním účelu a naplněním zamýšleného účelu předchozího pobytu (studia vysoké školy za účelem získání vysokoškolského vzdělání) a zkoumal zamýšlený účel pobytu žalobce na území (zaměstnání na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci). Zjištěné skutečnosti posuzoval ve vzájemných souvislostech a ve vztahu k právním předpisům, kterými Česká republika reguluje migraci, a dospěl k závěru, jehož důvody vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný nesouhlasil s rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. 1 Azs 158/2024 a 5 Azs 149/2024, které se týkaly neudělení zaměstnanecké karty státní příslušníkům Vietnamu z důvodu, že jejich pobyt není v zájmu České republiky. Dodal, že v jiných obdobných případech řešených Nejvyšším správním soudem (sp. zn. 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024) podal žádosti o postoupení věci k rozšířenému senátu. Zároveň požádal zdejší soud, aby vyčkal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve výše uvedených řízeních. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, který žalobu v obdobné věci zamítl a odmítl závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve zrušujících rozsudcích.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobce

13. V replice ze dne 20. 11. 2024 žalobce uvedl, že cizinci mohou být udělena pobytová oprávnění za účelem studia a zaměstnání současně, neboť jeden účel pobytu druhý nevylučuje. Správní orgány přitom nezjišťovaly, jak hodlá se studiem naložit. Bez opory ve spisové dokumentaci nepodloženě dovodily, že hodlá studium ukončit, což není pravda. Poznamenal, že žalovaný užívá princip kolektivní viny a dopouští se nepřipustných spekulací. Podle názoru žalobce nemohou správní orgány odůvodnit zamítnutí žádosti konstatováním, že *„kdyby se nacházel někde jinde, tak by to nebylo možné“*. Žalovaný ve svém vyjádření rovněž neuvedl, jaké bezpečnostní riziko má představovat, ani co je myšleno pojmem nekontrolovaný příliv nekvalifikované pracovní síly. Žalobce opětovně poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 19. 4. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, a dodal, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou jednoznačná a jednotná a návrh na předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu nemá na nyní řešenou věc vliv.

Posouzení věci soudem

14. Žaloba je důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný dostatečně nevyložil neurčitý právní pojem zájem České republiky a že v rozhodnutí chybí úvahy o tom, jaká doba by byla akceptována jako dostatečná k podání žádosti o změnu účelu pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí naplněním neurčitěho právního pojmu zájem České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zabýval. Konstatoval, že Česká republika v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyjádřila zájem na omezení nekvalifikované ekonomické migrace z Vietnamu. Žalobce jednal v rozporu s tímto zájmem, protože požádal o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou pracovní pozici pomocného kuchaře. Žalovaný své závěry srozumitelně odůvodnil na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí, odkázal na judikaturu a dostatečně podrobně se vypořádal s odvolacími námitkami. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vypovídá také postup samotného žalobce, který v žalobě zpochybňuje konkrétní závěry žalovaného.
17. Směrem k namítané nepřezkoumatelnosti ohledně nevymezení doby pobytu na území, jež by byla akceptována jako dostatečná, soud uvádí, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že *„z těchto skutkových zjištění vyplývá, že žádost o vydání zaměstnanecké karty účastník řízení podal nedlouho po svém příjezdu na území České republiky. V každém případě ještě předtím, než vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území. Účastník řízení totiž požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, aby na území České republiky absolvoval jazykovou, případně odbornou přípravu, aby mohl na území České republiky zahájit studium vysoké školy, a to dokonce konkrétního akreditovaného oboru veřejné vysoké školy“*. Z výše uvedeného je zřejmé, že dobu pobytu žalobce na území České republiky považovaly správní orgány za nedostačenou z důvodu nenaplnění účelu pobytu, kterým bylo zahájení studia na vysoké škole. Jakkoli správní orgány nevymezily dobu časovým obdobím, lze dovodit, že ji určily naplněním, resp. nenaplněním účelu pobytu, tedy tím, zda žalobce zahájil studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole. V tomto ohledu tedy soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
18. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
19. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100).
20. Těmto požadavkům žalovaný v nyní řešené věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Žalobce dále namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Soud připomíná, že správní orgán prvního stupně žalobci nevydal zaměstnaneckou kartu proto, že dovedl úmysl žalobce obejít kvóty pro migraci z Vietnamu za účelem výkonu práce na území České republiky. Proto považoval jeho další pobyt za rozporný se zájmem České republiky. S ohledem na důvod zamítnutí žádosti a zastávaný právní názor správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro své rozhodnutí a v tomto směru zjistily skutkový stav dostatečně. Námitka tedy není důvodná.
22. Soud rovněž nepřisvědčil žalobní námitce týkající se nepřipustné změny správní praxe. Žalobce tento žalobní bod nijak nekonkretizoval a jen velmi obecně tvrdil, že jeho zástupkyni jsou známy stovky případů, které byly správními orgány posouzeny opačně. Žalobce ale na žádný takový případ v řízení před soudem konkrétně neodkázal ani jej nedoložil, a tudíž soud nemohl posoudit, zda došlo k neodůvodněnému odchýlení se od ustálené praxe správních orgánů, tedy k porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k uváděným rozhodnutím.
23. Následně se soud zabýval souborem žalobních námitek, v jejichž rámci žalobce namítal nezákonnost zamítnutí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že jeho pobyt na území nebyl v zájmu České republiky.
24. Soud předně konstatuje, že předmětem přezkumu v nyní řešené věci je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky. Již dříve bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Tuto žádost podal žalobce na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, pobytové oprávnění mu bylo vydáno s platností od 28. 6. 2023 do 29. 2. 2024. Žalobce se měl účastnit přípravného jazykového kurzu organizovaného Vysokou školou Báňskou, Technickou univerzitou v Ostravě, který probíhal od 10. 7. 2023 do 26. 4. 2024. Na území České republiky přicestoval žalobce dne 7. 6. 2023. Následně dne 1. 2. 2024 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia, konkrétně přípravného jazykového kurzu organizovaného Univerzitou Jana Evangelisty Purkyně. Ještě před ukončením tohoto přípravného kurzu podal dne 17. 4. 2024 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocný kuchař, tedy na pozici, jež vyžaduje pouze minimální vzdělání.
25. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
26. Z § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne, že *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*
27. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že *v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.*
28. Z § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
30. Z § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců plyne, že *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
31. Soud připomíná, že zájem České republiky uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Předně je tedy nutné vyložit, co se zájmem České republiky rozumí, a teprve poté lze posoudit, zda pobyt žalobce na území tomuto zájmu odporuje. Při výkladu je zapotřebí zohlednit celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS).
32. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „*Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.*“ To znamená, že zájem České republiky není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projeven navenek.
33. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení vlády č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období jednoho roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Podle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanoveny též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. Česká republika má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaný jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je však otázkou, zda lze takto postupovat v případě žádosti o pobytové oprávnění podané přímo v České republice, což je případ žalobce.
34. Touto problematikou se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, konstatoval, že „*konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných*

přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“ Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu)“.

35. Soud se závěry shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a připomíná, že žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chtěl tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že rozsah zájmu České republiky, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji*“, nelze tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024 37). Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na žalobce tedy nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodal na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Žalovaný pochybil, pokud rozsah zájmu České republiky vyjádřený kvótou na počet žádostí podaných na zastupitelském úřadu v Hanoji rozšířil na žádost podanou žalobcem na území České republiky. Správní orgány tedy zamítly žádost žalobce podanou v České republice nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji. Rozhodnutí správních orgánů jsou proto nezákonná.
36. S ohledem na uvedené soud považoval za nadbytečné, a tedy v rozporu se zásadou procesní ekonomie, vypořádávat žalobní námitku týkající se skutečnosti, že zákon o pobytu cizinců u cizince, který zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nepodmiňuje podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty určitou dobou pobytu na území České republiky.
37. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť je zatíženo stejnou nezákonností jako napadené rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem soudu.
38. K žádosti žalovaného o přerušení řízení soud uvádí, že neshledal důvod k přerušení řízení, neboť se plně ztotožňuje se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, které nebyly dosud překonány. Ve většině případů, na které poukazoval žalovaný, již Nejvyšší správní soud rozhodl, a to tak, že zrušil rozsudky krajských soudů i rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud současně nevyhověl žádostem žalovaného o předložení věci rozšířenému senátu. K poukazu žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, zdejší soud uvádí, že tento rozsudek byl společně s rozhodnutím žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43.

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky ze dne 20. 11. 2024 – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT]. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žalobce s tímto návrhem úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. září 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.